

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero seitsemäntoista

Jeff Pippenger

2025-12-23

Luku seitsemäntoista

Päätimme edellisen artikkelin keskeneräiseen tarkasteluun Abramin ja Paavalin profetioista, jotka rivi rivin päälle asettaen tuottavat 430 vuoden ajanjakson, joka muodostuu 30 vuodesta, joita seuraa 400 vuotta. Oletan, että teologian piirissä on joitakuita, jotka saattavat nähdä nämä 30 vuotta ajanjaksona, joka seuraa 400 vuotta, mutta yleisesti käsiteltäessä nämä kolmekymmentä vuotta sijoitetaan ajanjakson alkuun. Onko kyse 400 vuodesta, joita seuraa 30 vuotta, vai 30 vuodesta, joita seuraa 400 vuotta? Kyse on kolmesta kymmenestä vuodesta, joita seuraa neljäsataa vuotta, sillä on olemassa monia todistajia vahvistamaan kolmenkymmenen vuoden ajanjakson, joka liittyy toiseen profeetalliseen ajanjaksoon ja jota se seuraa.

Joosef oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen ryhtyessään palvelemaan faraota 1. Mooseksen kirjan 41:46:ssa. Sen jälkeen alkoivat seitsemän yltäkyläisyyden vuotta, joita seurasi seitsemän nälänhädän vuotta. Joosefia, Kristuksen esikuvana, seurasi hänen kolmenkymmenen vuoden iässään kaksi 2520 päivän ajanjaksoa. Kun Kristus oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen, häntä seurasi kaksi 1260:n ajanjaksoa, jotka yhdessä muodostavat 2520; mikä puolestaan liittyy seitsemään aikaan kahden valtakunnan ylle.

Daavid oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi neljäkymmentä vuotta, kuten 2. Samuelin kirjassa 5:4 todetaan. Daavid on Kristuksen esikuva, ja kun Kristus oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen, Hänet kastettiin ja sitten ajettiin erämaahan neljäksikymmeneksi päiväksi; ja sitten ylösnousemuksensa jälkeen, jota Hänen kasteensa esikuvasi, Hän viipyi ja opetti opetuslapsia henkilökohtaisesti neljäkymmentä päivää. Ristillä Jerusalemin hävitys lykättiin armossa neljäksikymmeneksi vuodeksi rinnastaen ne neljäkymmentä vuotta kestäneeseen kuolemiseen erämaassa heidän liittohistoriansa alussa.

Hesekiel oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen, kun hänet kutsuttiin profeetaksi kohdassa Hesekiel 1:1. En käytä nyt aikaa käsitelläkseni Hesekielin kolmattakymmenettä ikävuotta seurannutta ajanjaksoa, mutta liitän tähän lyhyen tekoälyn laatiman yhteenvedon vakiintuneista tosiasioista siitä, kuinka kauan hänen palvelutehtävänsä kesti. ”Hesekielin profetiat kuuluvat Vanhan testamentin täsmällisimmin ajoitettuihin, sillä kirjassa annetaan kauttaaltaan 13 tarkkaa päivämäärää. Ne kaikki lasketaan Jojakinin pakkosiirtolaisuuden vuodesta (597 eKr. ensimmäisenä vuotena), mikä muodostaa selkeän kronologisen kehyksen, joka ulottuu noin 22 vuoden ajalle.”

Jeesus oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen, kun Hänet kastettiin, ja sitten Hän vahvisti liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi.

Antikristusta hallitsee profeetallisesti Kristuksen malli, ja aivan kuten Kristus oli kolmekymmentä vuotta valmistautumassa ryhtyäkseen tehtäväänsä taivaallisena ylimmäisenä pappina, antikristukselle osoitettu profeetallinen kolmenkymmenen vuoden valmistautumiskausi ulottui ”jokapäiväisen” poistamisesta vuonna 508 vuoteen 538 saakka, jolloin paavius valtuutettiin väärennetyksi ylimmäiseksi papiksi; samoin kuin Kristus voideltiin voimalla kasteessaan, paavillisen pimeyden 1260 vuotta olisivat rinnakkaiset Kristuksen 1260 puhtaan valon päivän kanssa Hänen kasteestaan ristille asti, mikä vastaa paaviuden kuolinhaavaa vuonna 1798.

Mikään näistä aiemmista kaksiosaisista ajanjaksoista, jotka alkavat kolmenkymmenen vuoden jaksolla, ei edellä Abramin ensimmäistä askelta hänen kolmivaiheisessa liittoprosessissaan. Sen tähden Abramin ajanjakso mainitaan ensimmäisenä, vaikka se voi olla sillä tavoin vasta sen jälkeen, kun Paavalin toinen todistus vahvisti sen. Kun Paavali kirjoitti sanansa, 400 vuoden profetiasta tuli 430 vuoden profetia, jossa ensimmäiset 30 vuotta on erotettu viimeisestä ajanjaksosta.

Väittää Kristuksen luonteen perusteella, sellaisena kuin hänet esitetään Alfa ja Omegan nimityksin, että sadan neljäkymmenen tuhannen liittoprosessissa, jotka ovat omega Abramin ja Paavalin kaksiosaiselle, kolmenkymmenen vuoden—jota seuraa neljäsataa vuotta—koskevalle profetialle, täytyy olla vastineensa liittohistorian omegassa, joka on sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen historia. Kolmenkymmenen vuoden ajanjakson, jota seuraa toinen erillinen ajanjakso, täytyy täytyä tavalla, joka ei sovelleta aikaa, mutta täyttää Abramin perustavan 430 vuoden profetian. Olisi hyvä, jos lukisit tuon edellisen lausuman vielä kerran ja sitten palaisit tähän kohtaan ja jatkaisit eteenpäin.

Jeesus, Joosef, Daavid ja Hesekiel olivat kaikki kolmekymmentä vuotta valmistautumassa työhön, joka esikuvallisesti kuvaisi Jumalan kansaa viimeisinä päivinä. Profeetta Hesekiel, Joosef Kristuksen, papin, esikuvana, ja Daavid kuninkaana. Neljä symbolia, mutta yhdellä symboleista, joka edustaa taivaallista Ylipappia, on inhimillinen ja jumalallinen edustaja. Nuo neljä todistajaa ovat kaikki yhtä mieltä Abramin 30 vuoden kanssa, joita seurasi profeetallinen ajanjakso.

Antikristusta valmisteltiin kolmenkymmenen vuoden ajan, sitten hänelle annettiin valta 1260 vuodeksi, kunnes hän sai ensimmäisen kuolinhaavansa vuonna 1798. Hän on toisen kuoleman vertauskuva, sillä hän kuolee jälleen, kun koetus aika päättyy. Toinen kuolema on iankaikkinen kuolema. Me palvelemme ylösnoussutta Vapahtajaa, sillä Kristus ei kuollut iankaikkisuudeksi, Hän ei kuollut toista kuolemaa. Kun paaviuden kuolinhaava paranee, Ilmestyskirjan kolmastoista luku osoittaa, että hän hallitsee jälleen 42 kuukautta, mikä edustaa profeetallista ajanjaksoa ilman aikaelementtiä.

Kun hänet herätetään eloon sunnuntailain voimaantullessa, hänen työtään vastustava sotajoukko ovat ne, jotka herätettiin eloon Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kolmen ja puolen päivän päättyessä. Kaksi ylösnoussutta valtaa, joista molemmat ovat tunnusmerkkejä, toinen seitsemännen päivän sapatin ja toinen auringon, tulevat koko maailman viitepisteeksi, kun ihmiskunta tekee lopullisen valintansa elämän tai kuoleman puolesta.

Sunnuntailain aikana antikristus, joka on myös peto, edustaa lohikäärmeen, hänen itsensä (pedon) ja väärän profeetan kolminkertaista liittoa. Nämä kolme valtaa yhdistyvät Jumalan seurakuntaa vastaan, joka on korotettava kaikkien vuorten yläpuolelle. Jumalan voittoisa seurakunta on kolmenkymmenen vuoden valmistuksessa, ei kirjaimellisten kolmenkymmenen vuoden ajan, vaan vakiintuneen profeettallisen ajanjakson, johon liittyy luku kolmekymmentä ja joka on yhä voimassa profetiana vuoden 1844 käskyn jälkeen, mikä osoittaa, ettei profeettallisen ajan sovellus ollut enää pätevä. On yksinkertaista nähdä, että nuo kolmekymmentä vuotta edustavat valmistautumisen aikaa profeetalle, papille ja kuninkaalle, jotka voittoisana seurakuntana edustavat kirkkauden valtakuntaa. Hesekielin, Kristuksen, Joosefin ja Daavidin neljä todistajaa edustavat Jumalan valtakunnan auktoriteettia samana ajanjaksona, jolloin paavius ja kolminkertainen liitto johtavat maailmaa Harmagedoniin.

Voittava seurakunta korotetaan sunnuntailain aikana Yhdysvalloissa, ja Vanhan ja Uuden testamentin todistuksen mukaan liittokansa, joka on ne sata neljäkymmentäneljätuhatta, on tuleva pappisvaltakunnaksi.

Ja tekin, elävinä kivinä, rakennutte hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen kautta. 1 Piet. 2:5.

Pappien tuli olla kolmenkymmenen vuoden ikäisiä, kun he alkoivat palvella temppelissä; näin ollen ennen sunnuntailakia on olemassa ajanjakso, jonka kuluessa papisto valmistetaan palvelemaan ensihedelmän heilutusuhrina. Papit, jotka ovat sataneljäkymmentäneljätuhatta, esitetään leeviläisinä siinä puhdistusprosessissa, jonka Liiton Sanansaattaja toteuttaa. On olemassa profeettallinen ajanjakso, joka johtaa sunnuntailakiin ja jonka aikana puhdistusprosessi valmistaa pyhitetyn palvelustehtävän myöhäissateen ajanjaksoa varten. Valmistautuminen päättyy sunnuntailakiin, joten kolmenkymmenen ajanjakso edustaa pappien valmistamista ja vastaa siten papilta vaadittua ikää. Kristus Ylipappina aloitti palvelutehtävänsä 30-vuotiaana, ja koska Joosef on Kristuksen esikuva, hänkin aloitti palveluksensa kolmenkymmenen vuoden iässä. Väärä Kristus oli valmistautumisessa 30 vuotta, joten meillä on kolme todistajaa siitä, että 30 vuoden ajanjakso edustaa papiston valmistamista.

”Lähellä oleva suuri koetinkysymys karsii pois ne, joita Jumala ei ole siihen määrännyt, ja Hänellä on puhdas, totuudellinen, pyhitetty palvelijakunta valmiina myöhäissateeseen.”
Selected Messages, kirja 3, 385.

Sisar White opettaa suoraan, että aina kun seurakunta on puhdas, profetian henki on toiminnassa. Kun suuri koetinkysymys karsii pois rikkaviljan, teillä on pyhitetty palvelijakunta, joka koostuu Jeesuksesta ja Joosefista, papista, joka on sekä jumalallinen että inhimillinen, Jeesuksesta ja Hesekielistä, profeetasta, Jeesuksesta ja Daavidista, kuninkaasta. Ne, joita valmistetaan ajanjakson kuluessa, jota kolmekymmentä vuotta symboloi, tulevat olemaan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen joukossa, ja heidät esitetään profeettoina, pappeina ja kuninkaina. Kaikki nämä kolme ihmistä ovat raamatullisia vertauskuvia Kristuksen työstä profeettana, pappina ja kuninkaana, joten luku kolmekymmentä antaa meille mahdollisuuden päätellä, että kussakin näistä kolmesta ryhmästä, jotka syntyvät niiden raamatullisten vertauskuvien kautta, joita valmistettiin

kolmenkymmenen vuoden ajan, nämä yhdessä Kristuksen kanssa edustavat jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen. Näin ollen ne papit, joita valmistetaan tämän vertauskuvallisen kolmenkymmenen vuoden ajanjakson aikana, esitetään jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen lippumerkkinä.

Paavillisen lopullisen verilöylyn 42 kuukautta tapahtuvat samalla kun Kristus vaeltaa ihmisten keskuudessa 42 kuukautta opetuslastensa persoonassa. Orjuuden ja sorron 42 kuukautta päättyvät vapautukseen, kuten sitä kuvaavat Abraminkaksiosaisen profetian 430 vuotta. Abraminkaksiosaisen profetian 430 vuotta päättyvät Punaisenmeren vapautukseen, mikä on klassinen raamatullinen kuva armonajan päättymisestä paavin vertauskuvallisten 42 kuukauden lopussa.

Neljäkymmentäkaksi kuukautta kuvaavat koetuksen aikaa Yhdysvalloissa säädettävästä sunnuntailaista siihen asti, kun ihmisen koetusaika päättyy. Kuitenkin noiden 42 kuukauden aikana, kolmenkymmenen vuoden valmistuskauden jälkeen, Kristus vahvistaa liiton jäännöksen persoonassa. Antikristuksen väärennöspappi tulee lopulliseen loppuunsa juuri siellä, missä Kristus kuoli omassa sukulinjassaan, mikä on juuri siellä, missä farao, Egyptin kuningas, kuoli omassa sukulinjassaan. Karmelinvuorella Baalin profeetat surmattiin, ja näin osoitetaan väärän profetan kuolema sunnuntailain yhteydessä. Sunnuntailain aikana on väärä profeetta, joka silloin surmataa, lohikäärme, jota farao edustaa, ja peto, jota paavius edustaa. Kaikki nämä ovat edustettuina sunnuntailain yhteydessä vastakkain Jumalan pappien, kuninkaiden ja profeettojen kanssa. Seurakunta puhdistetaan juuri ennen sunnuntailakia, ja profetian lahja palautetaan — juuri siinä, missä väärä profeetta kuolee. Siitä lähtien taistelu koskee oikeaa tai väärää profetallista sanomaa.

Vertauskuvallinen 30 vuoden ajanjakso edustaa ajanjaksoa, joka edeltää sunnuntailakia. Tämä ajanjakso on valmistautumisen aikaa papeille, sillä Kristus on heidän esikuvansa kaikessa, sillä nämä ovat niitä, jotka seuraavat Karitsaa. Abraminkaksiosaisen profetian ensimmäisten 30 vuoden kuluessa liitto saatettiin voimaan, mikä osoittaa, että mikä tahansa ajanjakso, jota pappien valmistautumisaika edustaa, se on ajanjakso, jolloin Herra uudistaa liittonsa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kanssa, kuten Abraminkaksiosaisen alfa-historia esikuvallistaa. Tämä ajanjakso on valmistautumisen aikaa papeille, jotka alkavat palvella sunnuntailain aikana kolmenkymmenen vuoden iässä, jolloin heidät voidellaan Pyhällä Hengellä, niin kuin Kristus voideltiin kasteessaan. Vielä yksi totuus, joka voidaan johtaa Abraminkaksiosaisen alfa-historiasta, on se, että mikä tahansa se ajanjakso onkaan, joka johtaa sunnuntailakiin, sen täytyy olla valtavan merkittävä, sillä omega on aina voimakkaampi kuin alfa. Sunnuntailaki on omega, jota edustavat 22. lokakuuta 1844, risti, pääsiäinen Egyptissä ja niin edelleen.

Sunnuntailaki edustaa kolmenkymmenen vuoden ajanjakson kuvaaman kauden päättymistä. Sitä ovat ennakoineet käytännöllisesti katsoen kaikki suuret pelastushistorialliset kertomukset, ja se on myös Abramista alkaneen valitun kansan liittohistorian päätös. Kun kauden päättymisestä on olemassa tällainen profetallisen todistusaineiston painoarvo ja kun itse kaudella on näin vakava tarkoitus, mikä olisi sen lähtökohta?

On olemassa kolmenkymmenen vuoden kuvaama profetallinen ajanjakso, joka todistajien paljouden perusteella päättyy sunnuntailakiin. Siinä kohdassa alkaa sitä seuraava ajanjakso, jota

kuvataan erilaisin lukuarvoin, ja kukin noista ajanjaksoista esittää todistuksen profeetallisen historian linjasta, joka seuraa sunnuntailakia. Jotkin noista ajanjaksoista kuvaavat seurakunnan historian sisäistä linjaa, ja jotkin maailman ulkoista linjaa sen marssiessa kohti Harmagedonia.

On luultavasti hyvä tässä vaiheessa muistuttaa itseämme siitä, että hylkäämme minkä tahansa viimeisiin päiviin liittyvien aikaprofetioiden soveltamisen siten, että niiden katsottaisiin edustavan mitään tunnistettavia ajankohtia, aina siihen saakka, kunnes päivä ja hetki ilmoitetaan vitsausten lopussa. Käytän Danielin kirjan kahdettatoista lukua havainnollistaakseni näkökantaani siitä, ettei profeetallista aikaa enää sovelleta. Kahdennessatoista luvussa on kolme jaetta, jotka ilmaisevat profeetallisen ajan.

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on kuluva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman murskaamisen, kaikki nämä tapahtuvat loppuun. Daniel 12:7.

Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja pystytetään hävityksen kauhistus, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Daniel 12:11.

Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää. Daniel 12:12.

Milleriläisillä oli oikea käsitys kustakin näistä kolmesta jakeesta. Nämä kolme profetiaa kuuluvat niihin totuuksiin, jotka edustavat perustuksia. Milleriläinen käsitys näistä jakeista kuitenkin perustui päivä-vuosi-periaatteen soveltamiseen. Koska ”aikaa ei enää ole”, näillä jakeilla täytyy olla toinen sovellus, sillä kaikki profetiat puhuvat myöhemmän sateen ajanjaksosta. Näillä jakeilla täytyy olla myöhemmän sateen mukainen ymmärrys, joka ei käytä aikaa sanoman muodostamiseen eikä ole ristiriidassa jakeita koskevan milleriläisen käsityksen kanssa. Milleriläinen oikea näkemys näistä kolmesta jakeesta keskimmäisestä jakeesta, (jakeesta yksitoista), on, että se esittää kaksiosaisen ajanjakson, joka alkaa kolmenkymmenen vuoden ajanjaksolla, jota seuraa 1260 vuotta. Jae yksitoista yksilöi sunnuntailakia edeltävän kolmenkymmenen vuoden ajanjakson, jota kuvaa hävityksen kauhistuksen pystyttäminen.

Danielin kahdestoista luku on Jumalan sanassa se luku, joka esittää Jumalan kansan puhdistusprosessin, joka tapahtuu viimeisinä päivinä lopun aikana, kun eräs Danielin kirjan profetia avataan sinetistään. Jakeessa yksitoista löydämme profetian, jonka pioneerit ymmärsivät oikein kolmenkymmenen vuoden ajanjaksoksi, joka johtaa 1260 vuoden ajanjaksoon. Kahdennessatoista luvussa jakeiden seitsemän, yksitoista ja kaksitoista kolme profetiaa ovat kaikki sinetöityjä lopun aikaan asti. Lopun aikana nämä kolme profetiaa täytyy avata sinetistään, sillä Jumalan sana ei koskaan petä. Juuri samassa luvussa esitetään Raamatun selvin kuvaus ihmiskunnan koetusajan päättymisestä; siksi kahdestoista luku tunnistaa aivan varmasti ja vielä täsmällisemmin adventismin lopun kuin adventismin alun.

Kolme Danielin kahdennessatoista luvun profetiaa sinetöitiin juuri siinä Raamatun kohdassa, jossa sinetöiminen ja sinettien avaaminen saavat ensisijaisen profeetallisen määritelmänsä. Nämä kolme

profetiaa avataan sadan neljäkymmenen tuhannen historiassa, sillä Alfa ja Omega havainnollistaa aina asian loppua sen alun kautta. Se, mikä avataan kahdennentoista luvun kolmessa profeetallisessa ajanjaksossa, edustaa Jumalan profeetallisen Sanan lopullista avaamista. Tämä avaaminen esitetään Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, kun Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan juuri ennen armonajan päättymistä. Daniel 12:n jae yksitoista on vastine Abramin ja Paavalin ensimmäiselle esitykselle kaksiosaisesta profetiasta, joka alkoi kolmenkymmenen vuoden ajanjaksolla.

Danielin kahdennessatoista luvussa olevat kolme profetiaa ovat vertauskuvallisia ajanjaksoja, jotka avataan viimeisen lopun aikana, ja tämä avaaminen johtaa Jumalan kansan lopulliseen puhdistamiseen. Ensimmäisen näistä kolmesta profetiasta antaa Kristus itse, ja esittäessään tämän profetian Hän seisoo veden päällä pellavavaatteisiin puettuna, osoittaen 1260 vuotena esitetyn profeetallisen ajanjakson päättymisen sekä määritellen tämän ajanjakson lopun Jumalan kansan voiman hajottamisen päättymiseksi. Jumalan kansa viimeisinä päivinä on ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta, ja heidät on hajotettu.

Kristus ei ainoastaan seiso veden päällä vastaamassa kysymykseen, vaan kysymys alkaa sanoilla: ”Kuinka kauan?” ”Kuinka kauan?” on profeetallinen symboli, joka esitetään Jeesukselle myös Danielin kahdeksannen luvun jakeessa kolmetoista, jossa kysytään: ”Kuinka kauan?”

Ja yksi sanoi pellavapukuiseen mieheen, joka oli virran vetten yläpuolella: Kuinka pitkä aika on näiden ihmeellisten tapahtumien loppuun?

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella; ja kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen on oleva aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman murskaamisen, kaikki nämä täytyvät. Daniel 12:6, 7.

Hiddekel-joen näyssä Jeesukselle, jota edustaa pellavapukuinen mies, esitetty kysymys on: ”Kuinka pitkä aika on näiden ihmeellisten tapahtumien loppuun?”; ja Ulai-joen näyssä Jeesukselta, jota edustaa Palmoni (eräs pyhä), kysytään: ”Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi?”

Sisar White toteaa, että näyt, jotka Danielille annettiin Sinearin suurten jokien rannoilla, ovat nyt täyttymisensä vaiheessa, ja kummankin jokinäyn yhteydessä Jeesukselle esitetään profeetallinen ”kysymys”, joka aina tuottaa sunnuntailain ”vastauksena”. Kuitenkin molemmat vastaukset esitetään profeetallisen ajan yhteydessä, joka päättyi vuonna 1844. Pioneerit tunnistivat oikein kahdeksannen luvun kysymykseen ja Ulai-joen näkyyn annetun vastauksen, ja he ymmärsivät, että vuosi 1798 oli se hetki, jolloin Jumalan kansan voiman hajottaminen päättyi. Mutta vuoden 1844 jälkeen, jolloin Jumalan profeetallisen Sanan ”ajallinen soveltaminen” päättyi, profeetallinen kysymys ”Kuinka kauan?” ilmaisee uudelleen pioneerien ymmärryksen muodossa ”2300 iltaan ja aamuun asti; sitten pyhäkkö puhdistetaan pian tulevan sunnuntailain aikana”, ja Danielin viimeisessä näyssä kaikki ”ihmeet” saatetaan päätökseen, kun pyhän kansan hajottaminen kolmen ja puolen vertauskuvallisen päivän ajan päättyy.

Danielin kolmen viimeisen luvun Hiddekel-jokinäkyn ja lukujen seitsemästä yhdeksään Ulai-jokinäkyn Sisar White määrittelee olevan ”Sinearin suuret virrat”. Kaikki historialliset ja raamatulliset tutkijat tunnistavat, että Sineariin liittyy vain kaksi virtaa, ja ne ovat molemmat suuria virtoja. Nuo kaksi virtaa ovat Tigris (Hiddekel) ja Eufrat. Ulai-joki ei ole Sinearin Eufrat; se on pieni, ihmisen tekemä kanavajoki Persiassa, ei Sinearissa. Näyssä oleva Ulai-joki, joka sisältää adventismin perustuksen ja keskeisen pylvään, ei sijaitse Sinearissa, kuitenkin naisprofeetta määrittelee Ulain Eufratiksi, yhdeksi Sinearin suurista virroista.

Hiddekel-näky esittää lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan ulkoisen historian, joka johtaa maailman Harmagedoniin, ja Ulai-näky kuvaa Kristuksen työtä hänen jumaluutensa yhdistämisessä ihmisen ihmisyyteen. Profeetallisesti inspiraatio käyttää Ulai-jokea toisena todistajana yhdessä Eufrat-joen kanssa yksilöidäkseen työn, jonka Kristus toteuttaa yhdistäessään jumaluutensa ihmisyyteen.

Sekä Eufrat että Tigris saivat alkunsa Eedenissä ja kulkevat liittohistorian koko pituuden halki. Kun ne virtaavat adventismin keskuspylvääseen 22. lokakuuta 1844, Eufrat yhdistyy ihmiskäsin tehtyyn Ulai-kanavaan edustaakseen jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä, joka toteutuu uskon harjoittamisen kautta niissä, joita kuvataan sadaksineljäksikymmeneksineljäksituhanneksi. Ulai edustaa koetusta Jumalan profeetallisen Sanan auktoriteetin suhteen, sillä se asettaa Ellen Whiten auktoriteetin, kun hän tunnistaa persialaisen Ulai-joen yhdeksi Sinearin suurista joista, ristiriitaan maailman asiantuntijoiden kanssa.

Ulai-joen vertauskuva edustaa koetusta ihmisen sanan tai Jumalan Sanan suhteen. Ovatko ihmiset oikeassa, vai ovatko sisar Whiten esittämät sanat oikeat? Edustaako Ulai-joki yhtä ainoaa jokea Persiassa, vai edustaako se profeetallista jokea, joka koostuu Eedenistä peräisin olevista vesistä, jotka ovat sekoittuneet ihmisistä lähtöisin oleviin vesiin?

Tähän esille ottamaani pulmaan saattaa olla monia vaihtoehtoisia ratkaisuja, mutta esitän joitakin ajatuksia, jotta näette, mitä tarkoitan. Ovatko maailmalliset historioitsijat ja teologit oikeassa ja sisar White väärässä? Kukaan ei kiistä sitä, että ”Sinearin suuret virrat” ovat Tigris ja Eufrat. Kun siis sisar White yksilöi Persiassa sijaitsevan Ulai-virran Sinearin suureksi virraksi, onko hän väärä profeetta? Vai onko hän oikea profeetta, joka teki virheen? Kuinka monta virhettä oikea profeetta voi tehdä ennen kuin hän ylittää rajan ja tulee vääräksi profeetaksi? Vai ovatko historioitsijat väärässä? Vai onko hän tosiasiaa oikeassa? Vai ovatko sekä historioitsijat että sisar White oikeassa? Otin tämän pulman esille siinä tarkoituksessa, että käyttäisin sen selitystä lisäkohtana liittyen pellavavaatteiseen mieheen, joka seisoo virran päällä ja jolta kysytään: ”Kuinka pitkä aika?” sekä Hiddekel- että Ulai-virran näyssä.

Danielin kahdeksannessa luvussa Daniel on Suusassa, Persiassa, ja Suusa sijaitsee Ulai-joen varrella; maatalouselinkeinon vuoksi siihen kuuluu luonnollinen joki sekä myös joukko ihmisen tekemiä akvedukteja. Kun Ulai virtaa vielä noin sataviisikymmentä mailia alavirtaan, se liittyy Tigris- ja Eufrat-jokien yhtymäkohtaan. Tigris ja Eufrat, jotka saivat alkunsa Eedenissä, yhtyvät lopulta, ja kun ne yhtyvät, Persian Ulai-joki liittyy samaan paikkaan. Kun Ulai-joki kohtaa Tigriksen suoaluejärjestelmän Tigriksen ja Eufratin yhtymäkohdassa, Ulaista tulee osa sitä vettä,

josta muodostuvat Sinearin suuret joet. Historioitsijat ovat oikeassa, ja samoin on sisar White.

Kun sisar White samastaa kahdeksannessa luvussa olevan Ulaista koskevan näyn, hän samastaa joen, joka tunnetaan ihmiskäsin rakennetusta akveduktijärjestelmästä, joka yhdistää Tigris- ja Eufrat-joet; nämä edustavat kahta 2520 vuoden ajanjaksoa, jotka päättyivät vuosina 1798 ja 1844.

Tiikerin muinainen nimi on Hiddekel, ja suhteessa Eufratiin molemmat joet on profeetallisesti nimenomaisesti paikannettu liittymään Assyriaan ja Babyloniin, jotka myös tunnistetaan kahdeksi leijonaksi, joiden oli määrä kurittaa Jumalan lampaita. Nuo kaksi hävittävää valtaa olivat esikuvia pakanallisesta Roomasta ja paavillisesta Roomasta muodostuville kahdelle hävittävälle vallalle, jotka ovat miehen ja naisen eli kirkon ja valtion symboleja. Pakanallinen Rooma oli valtiotaitoa edustava mies, ja paavillinen Rooma on kirkollista valtaa edustava epäpuhdas nainen. Assyria oli mies ja Babylon nainen niiden profeetallisessa suhteessa, mikä osoittaa Tiikerin mieheksi ja Eufratin naiseksi.

Tigrisjoki on valtiotaidon joki, joka ulottui vuoteen 1798, ja Eufrat, kirkkotaidon joki, ulottui vuoteen 1844. Eufratin täytyi ulottua vuoteen 1844, sillä vuoden 1844 sanoma koski Babylonia (Eufratia), joka lankesi jälleen vuonna 1844. Kun Eufrat synnytti vesiputouksen vuonna 1844, Ulai-joki, joka oli myös yhtynyt jokien yhtymäkohtaan ihmistekojen vertauskuvana, sekoittui toisen joen veteen. Valtiotaidon joki padottiin vuonna 1798, jolloin siviilivaltio riistettiin paavilliselta vallalta. Samana vuonna Yhdysvallat alkoi hallita maan petona ja raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana. Tigrisjoki padottiin vuonna 1798, juuri siinä kohdassa, jossa valtio lopulta pakottaa koko maailman murtamaan padon, joka nyt pidättää paavillisen vainon tulvia, jotka ovat vyörymässä maailman ylitse valtavana tulvana. Tuo muuri eli pato on kirkon ja valtion välisen eron muuri.

Vuonna 1844 sekä Eufrat että Ulai osoittavat vuoden 1844 sanoman Babylonin lankeemukseksi, ja myös juuri siksi työksi, jonka Kristus aloitti vuonna 1844, kun Hän liiton Sanansaattajana puhdisti Babylonin vedet ja inhimilliset teot pois kansasta, jonka tuli käydä Hänen pyhäkkönsä — kansasta, joka tarvitsi puhdistuksen ennen kuin se astui kaikkeinpyhimpään. Tämän kansan lopullinen puhdistus toteutui sen sateen kautta, joka vuodatettiin Keskiyön huudon sanoman alaisuudessa, ja nuo Keskiyön huudon sanoman sadepisarat tislautuivat Tigriksen vesistä, samoin kuin milleriitit tunnistivat paavillisen Rooman ja vuoden 1798, ja samoin kuin he tunnistivat Babylonin lankeemuksen ja puhdistuivat ennen suljettua ovea sanoman kautta, tai voitaisiin myös sanoa — puhdistuivat sillä sateella, joka tuli Ulain, Tigriksen ja Eufratin jokien tislatuista vesistä, kun he esittivät Daniel 8:14:n sanoman ja täyttivät Keskiyön huudon sanoman ennen esikuvallisen sovituspäivän vastakuvan avautumista.

Kun Kristus seisoo Danielin kahdennentoista luvun seitsemännessä jakeessa Hiddekelin vesien päällä, Hän seisoo Tigrisin vesien, valtiotaidon vesien, päällä siinä näyssä, joka hahmottaa inhimillisen valtiotaidon viimeiset liikkeet, jotka johtavat armonajan päättymiseen. Hän seisoo siinä vastaten edellisen jakeen kysymykseen, aivan kuten Ulaijoen näyssä pellavavaatteinen mies, joka siinä on Palmoni, Ihmeellinen Lukija, antaa vastauksen edellisen jakeen kysymykseen. Kummassakin tapauksessa vuoropuhelu on taivaallista vuoropuhelua enkelien ja Kristuksen

välillä, ja kummassakin tapauksessa kysymys kuuluu: ”Kuinka kauan?”

Vastaus on 2300 päivään; kahdeksannessa luvussa ja kahdennessatoista luvussa se on ”aika, ajat ja puoli aikaa”. Vastaus ymmärretään 2300 vuodeksi ja 1260 vuodeksi, mutta vuonna 1844 Jumala asetti kiellon ajan soveltamiselle profeetallisessa sanomassa, sillä aikaa ei enää ole. Mikä on Palmonin, pellavavaatteisiin puetun miehen, vastaus Hänen viimeiselle sukupolvelleen? Kysymys ”Kuinka kauan?” on osoitettu monien todistajien kautta siten, että sunnuntailaki tunnustetaan vastaukseksi kysymykseen; puhdistetaanko siis pyhäkkö sunnuntailain aikana, ja saatetaanko ”kaikki nämä ihmeet” päätökseen sunnuntailain aikana? Mitkä ovat ne ”ihmeet”, jotka saatetaan päätökseen sunnuntailain aikana, ja milloin nuo ”ihmeet” alkoivat?

Sitten minä, Daniel, katsoin, ja katso, siinä seisoi kaksi muuta, toinen joen rannan tällä puolella ja toinen joen rannan tuolla puolella. Ja yksi sanoi pellavavaatteisiin puetulle miehelle, joka oli joen vetten päällä: Kuinka kauan on näiden ihmeellisten tapahtumien loppuun?

Ja minä kuulin pellavavaatteisiin puetun miehen, joka oli virran vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen kuluu aika, ajat ja puoli aikaa; ja kun hän on saattanut päätökseen pyhän kansan voiman hajottamisen, kaikki nämä tapahtuvat loppuun. Daniel 12:5–7.

Symbolinen kysymys ”Kuinka kauan?” osoittaa sunnuntailakiin, eikä enkeli kysynyt, milloin sunnuntailaki olisi, vaan milloin ihmeiden loppu olisi. ”Ihmeet” päättyvät sunnuntailakiin, joten mitä ovat ne ihmeet, jotka johtavat sunnuntailakiin? Tai tarkemmin sanoen, mitä ovat ne ”ihmeet”, joita kuvaa Hiddekelin äärellä annettu näky, joka esitetään luvuissa kymmenestä kahteentoista? Jos voimme määrittää, mitä ”ihmeet” ovat, saatamme löytää, milloin ”ihmeet” alkavat. Daniel 10:ssä Gabriel yksilöi nimenomaisesti, mikä hänen tarkoituksensa oli hänen ollessaan tekemisissä Danielin kanssa näyn aikana.

Nyt minä olen tullut saattamaan sinut ymmärtämään, mitä sinun kansallesi tapahtuu viimeisinä päivinä; sillä näky koskee vielä monia päiviä. Daniel 10:14.

Gabriel tuli saattamaan Jumalan kansan ymmärtämään, mitä heille tapahtuu viimeisinä päivinä. Olettaa, että Milleriläiset ymmärsivät oikein Danielin kahdennessatoista luvussa olevat profetiat, mutta käyttää tuota myöntämistä kieltääkseen luvun sovelluksen viimeisiin päiviin, merkitsee Gabrielin ilmoitetun tarkoituksen tekemistä tyhjäksi. Kun Gabriel alkaa profeetallisen kertomuksen yhdestoista luvun ensimmäisestä jakeesta ja jatkaa aina kahdennessatoista luvun kolmanteen jakeeseen saakka, siinä esitetty historia on lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan maailman Harmagedoniin johtavan toiminnan ulkoisten profeetallisten yksityiskohtien kuvausta. Luvussa on kohtia, jotka kuvaavat Jumalan kansan vainoa, mutta yhdestoista luku on historiansa puolesta ensisijaisesti ulkoinen ilmoitus. Tämä merkitsee, että kymmenes luku ja kahdestoista luku edustavat Danielin viimeisessä näyssä alfaa ja omegaa, sillä toisin kuin yhdestoista luku ne molemmat kuvaavat sisäistä sanomaa, joka osoittaa sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen. Keskimäinen luku on ihmiskunnan kapina, sellaisena kuin sitä edustaa pohjoisen kuningas, Rooman paavi, ja alfa, kymmenes luku, yhdessä omegan, kahdennessatoista luvun, kanssa osoittavat sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sisäisen kokemuksen viimeisinä päivinä. Kaikki

kolme lukua johtavat koetusajan päättymiseen; alfa-luku alkaa Jumalan pelolla, joka erottaa kaksi palvojen luokkaa, ja luvun lopussa Danielille annetaan voiman kaksinkertaistuminen, mikä näin osoittaa ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat. Kahdestoista luku on omega-luku, ja se osoittaa kolmannen enkelin tuomiosanoman.

Yhdestoista luku kuvaa yksityiskohtaisesti ihmiskunnan kapinaa Jerusalemin hävityksestä aina armonaikaa päättävään hetkeen saakka, mikä Sisaren Whiten mukaan on kuvaus armonaikaan päättymisestä maailman lopussa. Daniel 11 alkaa Jerusalemin hävityksestä, sillä Daniel oli yksi niistä, jotka vietiin Babyloniin Jerusalemin kolminkertaisen hävityksen yhteydessä; tämä esikuvasi saman kaupungin hävitystä vuonna 70 jKr. ja jälleen viimeisinä päivinä maailman edustamana.

Kaksi kirjaimellista Jerusalemin hävitystä tapahtui saman vuodenpäivän aikana kuudensadan kuudenkymmenenviiden vuoden välein. Nuo kaksi hävitystä kohtasivat sitä kaupunkia, jossa arkin oli määrä sijaita. Siilolla oli samat profeetalliset tunnuspiirteet, ja se edustaa sen kaupungin ensimmäistä hävitystä, jossa Jumalan läsnäolo sijaitsi tai jossa sen olisi pitänyt sijaita. Kun sisar White käyttää Jerusalemin hävitystä viimeisten päivien hävityksen vertauskuvana, hän kommentoi Kristuksen saarnaa Jerusalemin hävityksestä.

Siilo sekä Jerusalemin hävitys Nebukadnessarin ja Tituksen aikana ovat kolme viimeisten päivien todistajaa, sellaisina kuin ne esitetään Jumalan kaupungin hävityksessä. Siilo on ensimmäisen enkelin sanoma, joka opettaa pelkäämään Jumalaa, mitä Eeli ei tehnyt, ja antamaan Hänelle kunnian, mitä Eeli ei tehnyt, sillä Hänen tuomionsa hetki on tullut. Toisen enkelin sanomassa kohtaamme kaksinkertaistumisen, jota Nebukadnessar ja Titus edustavat. Jerusalemin kolmas hävitys viimeisinä päivinä tapahtuu armonajan päättyessä, mikä on tuomion päättyminen.

Yhdestoista luku on kolmen enkelin sanomien ulkoinen historia. Se sijoittuu kymmenennen luvun eroa koskevan näyn sekä kolmen voimaannuttavan kosketuksen väliin, jotka tapahtuvat Danielin näyn kahdentenakymmenentenä toisena päivänä. Tämä merkitsee, että myös kahdestoista luku käsittelee sisäistä kertomusta siitä, mitä Jumalan kansalle tapahtuu viimeisinä päivinä. Se merkitsee myös, että kahdennessatoista luvussa oleva valo on kaksikymmentäkaksi kertaa kirkkaampi kuin kymmenennessä luvussa oleva valo.

Ulain näyssä Kristukselta kysyttiin myös: ”Kuinka kauan?” Kysymystä edeltävät kaksitoista jaetta, jotka johtavat kolmantenatoista jakeessa esitettyyn kysymykseen, yksilöivät ulkoista profeetallista historiaa, joka edustaa tärkeitä yksityiskohtia Raamatun profetian valloista. Nuo kaksitoista jaetta vain toistivat ja laajensivat sitä historiaa, jota seitsemännessä luvussa edustetaan. Näissä jakeissa esitetty profeetallinen historia toistetaan ja sitä laajennetaan yhdennessatoista luvussa, alkaen meedialaisten ja persialaisten ajasta. Kahdeksannen luvun jälkimmäinen puolisko ja koko yhdeksäs luku ovat profeetta Danielin esitys Jumalan viimeisten päivien kansasta. Ulain virran näyssä ilmenevä profeetallisen historian näky näissä kolmessa luvussa yhdessä sen kanssa, miten Danielin vuorovaikutus Gabrielin kanssa näissä luvuissa kuvaa Jumalan kansaa, on kymmenennen luvun ja kahdennessatoista luvun välisen kokonaisuuden alfa ja oomega.

Koska Hiddekel on omega ja Ulai alfa, se voima, jota edustaa se valo, joka avataan sineteistään kahdennessatoista luvussa lopun ajan saavuttua, on kaksikymmentäkaksi kertaa kirkkaampi kuin se

näky, joka on adventismin keskeinen pylväs ja perustus. Koska näin on, Danielin viimeisen näyn valo samastetaan suoraan valoksi, joka liittyy Jumalan kansaan viimeisinä päivinä. Kun enkeli kysyy pellavavaatteisiin puetulta mieheltä: ”Kuinka kauan?” näiden ihmeiden loppuun, ihmeet ovat niitä, jotka loistavat kuin tähdet aina ja iankaikkisesti, samalla kun Abramin liittohistoria kaikuu käskyä Abramille katsoa tähtiin. Danielin kahdennessatoista luvussa ihme on ihmisten muuttuminen sadan neljäkymmenen neljän tuhannen lippumerkiksi.

Eräässä aiemmassa kohdassa totesimme, että Danielin kirjan kahdennessatoista luvun yhdestoista jae osoittaa profeetallisen ajanjakson, joka koostuu kahdesta ajasta, joista ensimmäinen on kolmekymmentä vuotta. Asettaakseni oikean painotuksen yhdenteentoista jakeeseen siirryin seitsemänteen jakeeseen osoittaakseni Kristuksen välittömän osallisuuden niihin ihmeellisiin tekoihin, jotka Hän viimeisinä päivinä toteuttaa kansansa keskuudessa.

Palatessani jakeeseen yksitoista tahdon muistuttaa teitä siitä, että Gabriel nimittää kahdettoista lukua suoraan ”viimeisiksi päiviksi”. Niinä sadanneljäkymmenen neljän tuhannen päivinä, päivinä, jolloin heidät sinetöidään ja he astuvat liittoon Jumalan kanssa, Danielin kirjan mukaan tulee olemaan sanoma, jonka sinetit avataan ja joka paisuu suureksi huudoksi. Tätä sanomaa edustavat kahdennessatoista luvussa kolme erillistä profeetallista ajanjaksoa, jotka milleriläiset ovat jo määritelleet ja jotka Profetian Henki sittemmin vahvisti. Nuo kolme ajanjaksoa eivät edusta aikaa, sillä juuri sama enkeli, joka kahdennessatoista luvussa kohottaa molemmat kätensä taivasta kohti, kohotti Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa yhden kätensä taivasta kohti ja vannoi, ettei aikaa enää olisi. Tuo vuonna 1844 annettu julistus merkitsee, että Danielin kahdennessatoista luvun kolme profeetallista ajanjaksoa ovat vertauskuvallisia jaksoja, joiden ei ole tarkoitus edustaa aikaa.

Sen tähden, kun Danielin kahdennessatoista luvun keskimäinen vertauskuvallinen profeetallinen ajanjakso on kaksiosainen ajanjakso, joka alkaa kolmellakymmenellä vuodella juuri siinä luvussa, jossa Miikael nousee, silloin tiedätte, että kolmellakymmenellä vuodella alkava kaksiosainen ajanjakso on Abramin alfa-profetian täydellinen täyttymys. Sen aikaprofetian omega, joka alkaa liittohistorian valitun kansan näkökulmasta, saavuttaa täydellisen täyttymyksensä samassa luvussa, joka on Danielin todistuksen huipentuma siitä, mitä Jumalan kansalle tapahtuu viimeisinä päivinä.

Lopun aikana Danielin kirja avataan, ja esiin tuleva valo sinetöi Jumalan kansan. Lopun aikana Danielin kirja avataan, ja esiin tulevaa valoa kuvaavat kolme profeetallista ajanjaksoa Danielin viimeisessä luvussa. Tuo luku on niiden kolmen luvun oomega, jotka muodostavat Hiddekel-näyn, ja Hiddekel-näky on niiden kolmen luvun oomega, jotka edustavat Danielin jokinäkyjen alfaa. Virrat, jotka saivat alkunsa Eedenissä, päätyivät lopulta Danieliin, ja sitten Jumalan profeetallinen Sana toi ne ensimmäisen ja toisen enkelin milleriläiseen liikkeeseen, joka on kolmen enkelin kahden liikkeen alfaliike. Jakeen yksitoista 1290 vuotta ovat Aabramin ja Paavalin 430 vuoden profetian oomega.

Ennen kuin jatkamme Danielin kahdennessatoista luvussa ja sen yhteydessä Abramin profetiaan, on hyvä muistaa, kuka Paavali oli. Paavali ei ollut ainoastaan pakanoiden apostoli, vaan yhtä tärkeästi hän esitti sanomansa Jumalan profeetallisen Sanan kautta. Vielä tätäkin tärkeämpää on se, että Paavali oli taloudenhoidollinen profeetta. Taloudenhoidollinen profeetta on profeetta, joka

herätetään johtamaan Jumalan kansaa yhdestä taloudenhoitokaudesta toiseen, kuten Mooses, alttaripalveluksesta pyhäkköpalvelukseen; Johannes Kastaja; maallisesta pyhäköstä taivaalliseen pyhäkköön. Paavali kirjoitti, ylivoimaisesti enemmän kuin kaikki muut Raamatun kirjoittajat yhteensä, tietoa ja sääntöjä kirjaimellisen soveltamisesta hengelliseen. Hänet herätettiin selittämään siirtymä kirjaimellisesta hengelliseen Jumalan liittokansan yhteydessä.

Paavali on yhdistävä lenkki Aabrahamin valitulle kansalle annettujen liittolupausten välillä silloin, kun tuo valittu kansa siirtyi kirjaimellisesta hengelliseksi. Ellet ole vakiintunut ymmärtämään sitä asemaa, mikä Paavalilla oli liiton historiassa, et ehkä näe, kuinka jumalallisen osuvaa on se, että Jumalan liittokansaa koskeva ensimmäinen aikaprofetia on kaksiosainen aikaprofetia, joka alkaa 30 vuoden jaksolla. Toinen profetia asetettiin valitun kansan isän kautta, ja kun he siirtyvät hengelliseksi valituksi kansaksi, herätettiin esiin talouskausia koskeva profeetta osoittamaan ja selittämään tuo siirtymä sekä myös vahvistamaan Abramian aikaprofetia toisella todistajalla Uudesta testamentista, sopusoinnussa ensimmäisen todistajan kanssa Vanhasta testamentista. Abram alussa, sitten Paavali lopussa, ovat esikuvia viimeisten päivien 1290:n merkityksestä.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa.

“Sakarjan näky Joosuasta ja Enkelistä soveltuu erityisellä voimalla Jumalan kansan kokemukseen suuren sovituspäivän päättävissä vaiheissa. Silloin jäännösseurakunta joutuu suureen koetukseen ja ahdistukseen. Ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon, tuntevat lohikäärmeen ja hänen joukkojensa vihan. Saatana lukee maailman alamaisikseen; hän on saanut valtaansa jopa monet kristityiksi tunnustautuvat. Mutta tässä on pieni joukko, joka vastustaa hänen yliherruuttaan. Jos hän voisi pyyhkiä heidät pois maan päältä, hänen voittonsa olisi täydellinen. Niin kuin hän vaikutti pakanakansoihin Israelin hävittämiseksi, samoin hän lähitulevaisuudessa yllyttää maan jumalattomat vallat tuhoamaan Jumalan kansan. Ihmisiltä vaaditaan kuuliaisuutta inhimillisille säädöksille vastoin jumalallista lakia.”

Ne, jotka ovat uskollisia Jumalalle, joutuvat uhkailluiksi, ilmi annetuiksi, lainsuojattomiksi julistetuiksi. Heidät ”kavalletaan sekä vanhempien että veljien ja sukulaisten ja ystävien toimesta”, aina kuolemaan asti. Luuk. 21:16. Heidän ainoa toivonsa on Jumalan armossa; heidän ainoa puolustuksensa on rukous. Niin kuin Joosua anoi enkelin edessä, samoin jäännösseurakunta, sydän murtuneena ja horjumattomassa uskossa, anoo anteeksiantoa ja vapautusta Jeesuksen, Puolustajansa, kautta. He ovat täysin tietoisia elämänsä syntyisyydestä, he näkevät heikkoutensa ja kelvottomuutensa; ja he ovat valmiit vaipumaan epätoivoon.

Kiusaaja seisoo heidän vierellään syyttääkseen heitä, niin kuin hän seisoι vastustamassa Joosuaa. Hän viittaa heidän saastaisiin vaatteisiinsa, heidän vajavaiseen luonteeseensa. Hän tuo esiin heidän heikkoutensa ja mielettömyytensä, heidän kiittämättömyytensä synnit, heidän Kristuksen kaltaisuutensa puutteen, joka on saattanut häpeään heidän Lunastajansa. Hän pyrkii pelästyttämään heidät ajatuksella, että heidän tapauksensa on toivoton, ettei heidän saastaisuutensa tahra koskaan peseydy pois. Hän toivoo siten voivansa hävittää heidän uskonsa, niin että he antautuvat hänen kiusauksiinsa ja kääntyvät pois uskollisuudestaan Jumalalle.

”Saatanalla on tarkka tieto niistä synneistä, joihin hän on kiusannut Jumalan kansaa syyllystymään, ja hän esittää syytöksensä heitä vastaan väittäen, että he ovat syntiensä tähden menettäneet oikeutensa jumalalliseen suojeluun, sekä vaatien, että hänellä on oikeus tuhota heidät. Hän julistaa heidän ansaitsevan Jumalan suosioista sulkemisen yhtä lailla kuin hän itse. ’Ovatko nämä’, hän sanoo, ’se kansa, jonka on määrä ottaa minun paikkani taivaassa ja niiden enkelien paikan, jotka yhtyivät minuun? He tunnustavat tottelevansa Jumalan lakia; mutta ovatko he pitäneet sen käskyt? Eivätkö he ole rakastaneet itseään enemmän kuin Jumalaa? Eivätkö he ole asettaneet omia etujaan Hänen palveluksensa edelle? Eivätkö he ole rakastaneet maailman asioita? Katso syntejä, jotka ovat leimanneet heidän elämäänsä. Katso heidän itsekkyyttään, pahansuopuuttaan, vihaansa toisiaan kohtaan. Karkottaisiko Jumala minut ja enkelini Hänen kasvojensa edestä, ja kuitenkin palkitsisi niitä, jotka ovat olleet syllisiä samoihin synteihin? Tätä Sinä et voi tehdä, oi Herra, oikeuden nimessä. Oikeus vaatii, että tuomio langetetaan heitä vastaan.”

”Mutta vaikka Kristuksen seuraajat ovat tehneet syntiä, he eivät ole antautuneet saatanallisten valtojen hallittaviksi. He ovat katuneet syntejään ja etsineet Herraa nöyryydessä ja murtunein mielin, ja jumalallinen Puolustaja ajaa heidän asiaansa. Hän, jota heidän kiittämättömyytensä on eniten loukannut, joka tuntee heidän syntinsä ja myös heidän katumuksensa, julistaa: ’Herra nuhdelkoon sinua, Saatana. Minä annoin henkeni näiden sielujen puolesta. He ovat piirretyt käsieni kämmeniin. Heissä saattaa olla luonteen vajavaisuuksia; he ovat saattaneet epäonnistua pyrkimyksissään; mutta he ovat katuneet, ja minä olen antanut heille anteeksi ja ottanut heidät omikseni.”

Saatanan hyökkäykset ovat voimallisia, hänen eksytyksensä ovat salakavalia; mutta Herran silmä valvoo Hänen kansaansa. Heidän ahdistuksensa on suuri, tulisen pätsin liekit näyttävät olevan nielaisemaisillaan heidät; mutta Jeesus tuo heidät esiin kuin tulesta koetellun kullan. Heidän maallisuutensa poistetaan, jotta Kristuksen kuva voisi heidän kauttaan täydellisesti tulla ilmoitetuksi.

”Toisinaan voi näyttää siltä, että Herra olisi unohtanut kirkkonsa vaarat ja sen vihollisten sille tuottaman vahingon. Mutta Jumala ei ole unohtanut. Mikään tässä maailmassa ei ole Jumalan sydämelle niin rakas kuin Hänen kirkkonsa. Hänen tahtonsa ei ole, että maailmallinen menettely turmelisi sen historian. Hän ei jätä kansaansa Saatanan kiusausten voitettavaksi. Hän rankaisee niitä, jotka antavat Hänestä väärän kuvan, mutta Hän on armollinen kaikille, jotka vilpittömästi tekevät parannuksen. Niille, jotka huutavat Häntä avuksi saadakseen voimaa kristillisen luonteen kehittämiseen, Hän antaa kaiken tarvittavan avun.

“Ajan lopulla Jumalan kansa huokaa ja valittaa maassa tehtyjen kauhistusten tähden. Kyynelein he varoittavat jumalattomia vaarasta, johon nämä joutuvat polkiessaan jalkoihinsa jumalallista lakia, ja sanomattomassa murheessa he nöyrytyvät Herran edessä katumuksessa. Jumalattomat pilkkaavat heidän murhettaan ja tekevät ivaa heidän vakavista vetoomuksistaan. Mutta Jumalan kansan ahdistus ja nöyrytyminen ovat erehtymätön todiste siitä, että he ovat saamassa takaisin sen voiman ja luonteen jalouden, joka synnin seurauksena menetettiin. Juuri siksi, että he lähestyvät Kristusta, että heidän silmänsä ovat kiinnittyneet Hänen täydelliseen puhtauteensa, he näkevät niin selvästi synnin ylenmääräisen syntisyyden. Sävyisyys ja nöyryys

ovat menestyksen ja voiton ehdot. Kirkkauden kruunu odottaa niitä, jotka kumartuvat ristin juurella.

Jumalan uskolliset, rukoilevat omat ovat ikään kuin suljetut sisälle Hänen kanssaan. He itse eivät tiedä, kuinka turvallisesti heitä suojellaan. Saatanan yllyttäminä tämän maailman hallitsijat pyrkivät tuhoamaan heidät; mutta jos Jumalan lasten silmät avattaisiin niin kuin Elisan palvelijan silmät avattiin Dotanissa, he näkisivät Jumalan enkelien leiriytyneen heidän ympärilleen ja pidättelevän pimeyden joukkoja.

Kun Jumalan kansa nöyryyttää sielunsa Hänen edessään anoen sydämen puhtautta, annetaan käsky: ”Riisukaa nuo saastaiset vaatteet”, ja rohkaisevat sanat lausutaan: ”Katso, minä olen ottanut sinun pahat tekosi pois sinusta, ja minä puetan sinut juhlapukuun.” Sakarja 3:4. Kristuksen vanhurskauden tahraton puku puetaan koetelluille, kiusatuille, uskollisille Jumalan lapsille. Halveksittu jäännös puetaan loistaviin vaatteisiin, joita maailman turmelukset eivät enää milloinkaan saastuta. Heidän nimensä säilyvät Karitsan elämän kirjassa, merkittyinä kaikkien aikakausien uskollisten joukkoon. He ovat vastustaneet eksyttäjän juonia; lohikäärmeen karjunta ei ole saanut heitä luopumaan uskollisuudestaan. Nyt he ovat iankaikkisesti turvassa kiusaajan vehkeiltä. Heidän syntinsä siirretään synnin alkuunpanijan kannettaviksi. Heidän päähänsä pannaan ”puhdas käärelakki”.

Sillä aikaa kun Saatana on esittänyt syytöksiään, näkymättömät pyhät enkelit ovat kulkeneet edestakaisin ja painaneet uskollisten otsaan elävän Jumalan sinetin. Nämä ovat ne, jotka seisovat Siionin vuorella Karitsan kanssa ja joilla on Isän nimi kirjoitettuna otsaansa. He laulavat uutta laulua valtaistuimen edessä, sitä laulua, jota ei kukaan voi oppia paitsi ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta, jotka on lunastettu maasta. ”Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä Hän menee. Nämä on lunastettu ihmisistä esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Eikä heidän suussaan ole havaittu vilppiä, sillä he ovat tahrattomat Jumalan valtaistuimen edessä.” Ilmestys 14:4, 5.

”Nyt on saavutettu Enkelin sanojen täydellinen täyttymys: ’Kuule siis, Joosua, ylimmäinen pappi, sinä ja toverisi, jotka istuvat edessäsi; sillä he ovat ihmetyksen miehiä; sillä katso, minä annan palvelijani, Vesan, tulla esiin.’ Sakarja 3:8. Kristus ilmoitetaan kansansa Lunastajana ja Vapauttajana. Nyt jäännös on totisesti ’ihmetyksen miehiä’, kun heidän pyhiinvaelluksensa kyyneleet ja nöyryytys väistyvät ilon ja kunnian tieltä Jumalan ja Karitsan läsnä ollessa. ’Sinä päivänä on Herran vesa oleva ihanuus ja kunnia, ja maan hedelmä on oleva kaunistus ja kirkkaus niille Israelin pelastuneille. Ja tapahtuu, että Siioniin jäljelle jäänyttä ja Jerusalemissa säilynyttä sanotaan pyhäksi, jokaista, joka on merkitty elävien lukuun Jerusalemissa.’ Jesaja 4:2, 3.” Profeetat ja kuninkaat, s. 587–592.